

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Joannis Commirii E Societate Jesu Carminum Libri Tres

Commire, Jean

Lutetiae Parisiorum, 1678

Cicures Lusciniae Tota Hyeme Cantantes. Ad V. C. Ludovicum Petitem
Poetam Eximium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14818

Elidens manibus fauces, cum flamine vitam
 Eripit. At gelidum, dictu mirabile, corpus
 Vertitur in volucrem primum illo tempore visam.
 In rostrum vultus tenuantur: barba rubenti
 Mutatur palea: cristæ pro crinibus extant:
 Brachia luxuriant plumis, & pectora villis:
 Torquis adhuc collo superant vestigia crispæ;
 Concreto sedenim livorem à sanguine duxit.
 Et quia præcluso vox est elisa meatu,
 Non nisi singultus tremulos è faucibus edit.
 Haud tamen ille suos mores cum corpore vertit:
 Quoque vir intumuit, spectatur in alite fastus.

CICURES LUSCINIÆ
 TOTA HYEME CANTANTES.

A D V. C.

LUDOVICUM PETITUM POETAM EXIMIUM.

SIRENES nemorum, pennatæ gloria gentis,
 Dicite, lusciniæ, quæ cantus tanta voluptas,
 Dum bacchatur hyems, & terras frigore vexat!
 Ecce omnis raptos arbor nunc luget honores:
 Desertæque suis odiosa silentia silvæ
 Hospitibus servant. Languent merulæque, parique,
 Et dociles sturni, pictis & acanthides alis:
 Et querula solùm testantur voce dolorem.
 Dulcibus interea mulcetis cantibus auras,
 Et veris mediâ celebratis gaudia brumâ.
 Nempe meus Daphnis vos excitat: illius ergo
 Rumpitis ante diem blandas in carmina voces:
 Natalesque umbras lucorum & frondea tecta

M iij

Exosæ, cultis agitat in ædibus ævum;
 Scilicet ut mores domini referatis amœnos:
 Illius & miti ingenio vestigia ruris
 Cedant, & quicquid superest feritatis avitæ.

Dum loquor, ecce fremunt caveis jam classica totis,
 Et rostro argutos sonitus imitante tubarum
 In consueta vocant se prælia. Martius omnes
 Incendit canor, & sopitum exfuscitat ignem.
 Principio levibus prætentant guttura musis
 Garrituque rudi. Qualis cum pollice nervos
 Explorat fidicen, confusaque murmura miscet
 Præludens. Tota mox adnituntur opum vi:
 Et quos quamque usu docuit natura magistro,
 Ore referre modos properant. Amor adjuvat artem:
 Dulcis amor laudum, & vincendi pulchra cupido.
 Atque hæc tristitiam simulans, cum murmure anhelò
 Ah! fontes dolet amissos, & ruris opaci
 Testatur desiderium: suspiria densa
 Vocem intercludunt, & languiduli singultus.
 Mœrentis questus tamen est audire voluptas,
 Et venit à ficto major quoque gratia luctu.
 Latior hæc castum Zephyris enarrat amorem,
 Inclusasque sinu flammæ & amabile vulnus
 Detegit impatiens animi: discrimina vocum
 Mille adhibet, totidemque modos. Nunc sponte vo-
 lutum

Faucibus ire sinens carmen; nunc gutture rauco
 Infuscans; nunc arguto raptim evibrat ore,
 Conciditque frequens animam, mollitque tremendo.
 Interea socias pudor urit & æmula virtus.
 Succensent aliæ, & convitia mutua dicunt
 In numerum, jactantque minas: it pectore creber

Sibilus, atque aurem stridore lacescit acuto.
 At quarum civilior est discordia, gaudent
 Inter se miscere jocos, blandasque vicissim
 Dicere delicias. Ceu quondam in valle reducta,
 Montibus aut curvis lasciva jocatur imago,
 Offensam geminans vocem: miratur arator
 Inscius, & credit Nymphas audire loquentes.
 Garrula non aliter pubes rixatur amice:
 Succedunt, præeuntque; & jam cantata retractant
 Carmina: perque vices alias imitantur, & iisdem
 Insistunt numeris studio certante; fugasque
 Intexunt, variosque orbis, alterna premendo
 Per vestigia se: donec jam spiritus illas
 Deficiat, medio & cantu frustretur hiantes.

Fortunata cohors, non vos de plebe volantum
 Obscurum cepit genus aut mortalis origo
 Indecores. Sed si Samii commenta magistri
 Vera canunt, manes tumulis remeare sepultos:
 His magnorum animas membris inolescere vatum
 Crediderim, post fata iterum sub lumina missas;
 Musæumque, Linumque, recepta & conjuge lætum
 Orphea, quique olim motis ad carmina saxi
 Arte nova muros urbi circumdedit, & qui
 Delphinas fidibus potuit frænare canoris,
 Atque alios prisca insignes quos extulit ætas.
 Ergo agite, officio dominum recreate fideli
 O blandæ, procul & tristes avertite curas.
 Nam meruit. Non illo alius per tempora brumæ
 Infestas vobis hiemes & frigora flammis
 Dispulit, aut melius venientem molliet æstum.
 Ille etiam dulces escas & pabula nota
 Sæpe manu tulit, & largos sitientibus imbres.

Nec vos ullus amor nidorum aut prolis alendæ
 Sollicitat castas , importuniquè hymenæi.
 Nec jam ullus terret medicato vimine pastor,
 Aut serpens rictu , prædatorve unguibus ales.
 Otia sed vobis clemens immunia præstat,
 Carminis & solum officium pro munere poscit.
 Obsequium felix , & libertatis amori
 Anteferendus honos, tali servire magistro.

P S I T T A C U S

A D V. C.

ANNAM BIARDUM INCARVILLÆUM.

TU quoque carminibus quondam celebrabere
 nostris

Eoæ viridis regnator Psittace silvæ:
 Quo doctæ gaudent volucres didicisse magistro
 Arguto humanas imitari gutture voces,
 Unde tuæ tamen ordiri præconia laudis
 Incipiam? nam dicta aliis jam vatibus , auro
 Circum colla nitens , minioque interlita torquis,
 Plumaque nativo superans fulgore lapillos,
 Et mille ad solem quæ sparsa coloribus Irin
 Cauda refert, coccoque rubentis gloria rostri,
 Blanditiæque , jocique , & herilibus oscula labris
 Sueta dari , & sævæ in fures convitia linguæ.
 Hæc , & plura , quibus justo te Psittace tollis
 Inter aves fastu , prisce cecinere poetæ:
 Nos versam effigiem , mutataque membra canemus.
 Parnassi sacras furtim penetraverat arces
 De levium populo lepidissimus unus Amorum.

Nam